

Seppo Dahlmanin haastattelu

Jututti ja kirjoitti 2/2011 Antero Jämsä

Kallaveden aalloilta Atlantille veneilyharrastuksensa ulottanut Seppo Dahlman on sekä ansi-
oitunut matkapurjehtija että Kuopion Pursiseuran rientoihin ahkerasti osallistunut järjestö-
mies. Omakotitalossaan Rönön saarella hän Suomen historian ehkä lumisimman talven kes-
kellä muisteli harrastuksiaan, jotka tätä kirjoitettaessa suinkaan eivät vielä ole päättyneet.
KuoPSin perinnetoimikunnan arkistoon kertyi asiaa seuraavasti:

Dahlmanin ura Kuopion Pursiseurassa alkoi varsinaisesti kesällä 1966. Silloin Kuopiosta teh-
tiin retki Savonlinnaan Windmill-regattaan. Sitä ennen Dahlman oli vesillä liikkunut lähinnä
kanootilla. Windmill-harrastus oli tuohon aikaan Kuopiossa vireää. Metsänhoitaja Rolf Arnkill
oli Yhdysvalloista hankkinut Windmillien piirustukset. Ammattikoululla 1964-65 ”wintikoita”
rakennettiin kuopiolaisten nuorten purjehdittaviksi.

Seppo Dahlman osti Windmillin Eero Timoselta, kaverilta, joka sittemmin 70-luvulla perusti
Joensuuhun Joemarinin venetehtaan. Timosen Joemarin Oy tuli tunnetuksi Joe 17 -veneistä,
joita on valmistettu kaikkiaan liki puolentuhatta. Joemarin toimi Joensuussa vuodet 1973-
1976. Venettä valmisti sen jälkeen Lohi Oy vuoteen 1982. Veneellä on Suomen Purjehtijali-
iton alainen luokkaliitto, joka perustettiin Kuopiossa 1974.

Savonlinnan regatta oli aikanaan mittava purjehdustapahtuma Saimaan oloissa. Kuopiosta
matkaan lähti Dahlmanin muistaman mukaan ehkä kymmenkunta purtta, joukossa muitakin
kuin Wintikoita. Tukialuksena toimi Varvitar, joka hinasi purret Savonlinnaan.

Mukana regatassa oli mm. sotilasmestari evp.Yrjö Tenhunen, innokas pursiseuralainen, joka
myös opetti navigointia. Dahlmanin mieleen on jäänyt piippua poltteleva veneilijä. Matkalla
sattui pieni episodi, kun Varvitar päätyi jossain vaiheessa kaislikkoon. Tilanne ei ollut vakava,
mutta navigoinnin opettajalle kova paikka.

Dahlmanin Windmillin kotisatama oli Väinölänniemien ranta. Pursi lillui poijussa turvassa ran-
nan ilkvallalta. Nostokölinen vene olisi päässyt aivan rantaankin, mutta 60-luvulla nuoriso
jostain syystä pyrki rannassa vahingoittamaan pursiseuralaisten aluksia.

Wintikan jälkeen Dahlmanin seuraava vene oli Lightning, 19 jalan mittainen luokkavene.
Seppo halusi retkiveneen. Porissa sellainen oli myynnissä. Tuokin vene oli monta vuotta Väi-
nölänniemessä.

Veneen käyttö väheni, ja Uolevi Korhonen osti sen 1967. Dahlman tuohon aikaan seurusteli
tulevan puolisonsa kanssa.

Uusia venetyyppejä tuli vuosi vuodelta Kuopioon. Uolevi Korhonen oli Dahlmanin muistaman
mukaan ensimmäinen ”ison köliveneen” omistaja, Rock 20 -vene. Ahvenanmaalla valmis-
tettu 24-jalkainen lasikuitupursi on suunniteltu pienen perheen matkapurreksi, jossa mahtuu
majoittumaan. Kuopiossa noita veneitä oli parhaimmillaan ainakin puolenkymmentä. Vene-
tyyppejä on tietävästi valmistettu parisataa kappaletta.

Lappeenrannassa valmistetut Tyvex-veneet, aiemmalta nimeltään Simapu, tulivat Kuopioon nekin. Dahlmanit hankkivat H-veneeseen. Seuraavana heillä oli vuorossa Ohlson, jonka isäntä itse rakensi puolivalmiista.

Oma tapauksensa oli Marina 95 -veneeseen 1980-luvulla. Se tuli jopa liki yllätyksenä. Aarre Mättö soitti Dahlmanille ja ehdotti lähtöä merelle purjehtimaan. Matkaan lähti neljä miestä Helsingistä Porkkalan suuntaan. Sillä retkellä tavattiin yritysjohtaja, joka kauppasi nelikolme neljää keskeneräistä liki kymmenmetristä venettä. Pähkäilyn päätteeksi tuli kaupat. Entiset veneet myytiin pois ja uudet puuhattiin kuntoon.

Pursiseurassa Dahlman oli paljon tekemisissä Kalevi Kojonkosken kanssa. Kojonkoski oli jämerä, aikaansaava ja kyvykäs kommodori. Hän Dahlmanin mukaan suorastaan muutti pursiseuran suuntaa. Pursiseura ei saanut olla mikään kaljaporukka, vaan seuran maineesta piti huolehtia. Kommodorilla oli erinomaiset suhteet yhteiskunnan vaikuttajiin.

Seuran yhteishenkeä vaalittiin monin tavoin. Dahlman muistelee 70-luvun seurailtoja, pikkujouluja ja muita. Yksi puuhamies näissä oli Jorma Hämäläinen. Nyt näistä illoista huolehtivat pursiseuran naiset.

Iivarinsalon alkuvaiheista Dahlman muistaa kunnostuksen, joka tapahtui talvella. Siihen aikaan Kuopiosta oli jäätie Ritoniemen kautta Vehmersalmelle. Tie vei Iivarinsalon vierestä ja palveli kulkua saareen. Ensimmäinen iso laiturijuntattiin talvella. Eko Helin oli keskeinen puuhamies. Talvinen puuha piti pursiseuran porukan koossa. Miksi jäätie siirtyi Vaajasaloon, Dahlman arvelee syväväylän vaikuttaneen siihen.

Vesillä oltiin perheellä paljon. Joka kesä käytiin vähintään Lappeenrannassa. Sitten 90-luvulla Dahlmanit veivät veneensä ensin Turkuun ja sitten Välimerelle.

Veri veti isoille vesille. Vanha 9,5-metrinen Marina 96 -vene vaihtui pari metriä pidempään Hallberg Rassy 36 -veneeseen. Vuonna 2002 tuolla veneellä Seppo ja Raija Dahlman ylittivät Atlantin. Kolme vuotta myöhemmin pariskunta alkoi puuhata seuraavaa Atlantin ylitystä. Se toteutui 2007. Tuolla kerralla paluumatkakin tultiin purjehtimalla. Edelliseltä matkalta vene tuli Eurooppaan laivan kyydissä.

Ennen toista Atlantin purjehdustaan Dahlmanit seilasivat Saimaalla. Heille sisäjärvet alkoivat riittää. Vene on myyty Ruotsiin. Yli 700 vuorokautta pariskunta ehti purressaan viettää. Nyt Seppo – leskimiehenä – miettii uuden pienemmän veneen hankkimista. Hänellä on ostoaikeita Ruotsista. Purjehdusharrastus jatkunee Saaristomerellä.